

ΤΟ ΜΕΛΑΝΙ ΣΟΥ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΜΟΥ

Των Μιλένας Μουντράκη, Βαρβάρας-Πηνελόπης Νομικού, Αλίκης Σπηλιωτοπούλου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΕΖΡΑ
- B) ΜΙΚΑΕΛΑ
- Γ) ΑΧΙΛΛΕΑΣ
- Δ) ΜΑΡΙΕΤ
- Ε) ΜΙΚΑ

3 Οκτωβρίου 1988. Ακούγονται συζητήσεις, γέλια, φωνές. Στο σπίτι έχουν μαζευτεί όλοι οι συγγενείς της Μικαέλας η οποία φεύγει αύριο για να εγκατασταθεί στο καινούργιο της σπίτι για να αρχίσει τη φοιτητική της ζωή. Έχει περάσει η ώρα και αποφασίζει να φύγει απ' το σαλόνι και να πάει στο δωμάτιο της για να τελειώσει το πακετάρισμα.

Διάλογος που ακούγεται από τα παρασκήνια.

ΈΖΡΑ: (φωνή που ακούγεται, με αυστηρό ύφος)

Πού πας; Ήρθαν όλοι να μας συγχαρούν που πέρασες στο Πανεπιστήμιο κι εσύ φεύγεις; Ωραίος τρόπος!

ΜΙΚΑΕΛΑ:

Θα επιστρέψω. Θέλω μόνο να μαζέψω τα υπόλοιπα πράγματα. Δεν θα προλάβω το πρωί.

Βγαίνει στη σκηνή. Κλείνει την πόρτα και πλησιάζει την ανοιχτή βαλίτσα της, γονατίζει και τοποθετεί δύο μπλούζες. Ύστερα σηκώνεται και κατευθύνεται στη βιβλιοθήκη της, ψάχνει τα βιβλία της και πάνω στην αναζήτηση βρίσκει ένα παλιό σκονισμένο ημερολόγιο. Στέκεται και το κοιτάει για 2 δευτερόλεπτα, το παίρνει και ένα δειλό πληγωμένο χαμόγελο σχηματίζεται στο πρόσωπό της. Ανοίγοντάς το, πέφτει στο πάτωμα ένα χρυσό μενταγιόν. Το σηκώνει, το κοιτάζει και κάθεται στο κρεβάτι της. Αρχίζει να διαβάζει. Κάθε φορά που διαβάζει το ημερολόγιό της φωτίζεται το τμήμα της σκηνής που βρίσκεται η Μικαέλα.

ΜΙΚΑΕΛΑ: (Διαβάζει από το ημερολόγιό της)

6 Απριλίου 1985

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Σήμερα, όπως ξέρεις, είναι η μέρα που συγκεντρωνόμαστε όλοι οι πιστοί και συζητάμε. Ειλικρινά, το έχω βαρεθεί. Και γιατί πρέπει να είναι ντε και καλά Σάββατο που όλοι μου οι φίλοι είναι έξω; Αντί να περνάω καλά με τους φίλους μου, κάθομαι και ακούω τα ίδια πράγματα ξανά και ξανά. Δεν τους προσέχω καν, συνεχώς κοιτάω το ρολόι μου ελπίζοντας να περάσει η ώρα όσο πιο γρήγορα γίνεται.

Η μέρα ξεκίνησε όπως πάντα και τα ατελείωτα λόγια της μητέρας μου στον δρόμο της συνάντησης με έκαναν να χαθώ στις σκέψεις μου.

Ακούγεται η φωνή της μητέρας της

ΕΖΡΑ:

Αα, κοίτα μια ωραία τσάντα, Μίκα! Πάω να τη δω. Μην απομακρυνθείς!

ΜΙΚΑΕΛΑ: (Διαβάζει από το ημερολόγιό της)

Κάτι μου είπε η μητέρα μου, αλλά δεν την άκουσα καν. Εκείνη τη στιγμή, ήρθε μια μπάλα ποδοσφαίρου στα πόδια μου. Την έπιασα κι εκεί που έψαχνα να δω από πού ήρθε, εμφανίστηκε ένα αγόρι μπροστά μου. Για κάποιον λόγο πάγωσα. Τον κοιτούσα σαν χαμένη.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ: (Με φιλικό ύφος)

Μπορώ να την έχω;

ΜΙΚΑ: (Η Μικαέλα όταν ήταν 15χρονη)-Με αμηχανία.

Ναι, συγγνώμη.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Σ' ευχαριστώ πολύ!

ΜΙΚΑΕΛΑ: (Διαβάζει από το ημερολόγιό της)

..μου είπε, με ένα λαμπερό χαμόγελο και γύρισε πίσω στη παρέα του. Τότε, έπιασα τον εαυτό μου να παθαίνει κάτι σαν τικ. Τικ; Όχι όχι, δεν ήταν τικ, ήταν χαμόγελο. Ίσως είναι η πρώτη φορά που έχω χαμογελάσει τόσο πολύ. Δεν ξέρω γιατί, αλλά τους πλησίασα και κρύφτηκα για να μη με δουν. Δεν μπορώ να το εξηγήσω, όμως, καθώς τον χάξευα-γιατί δεν τον κοιτούσα, τον χάξευα -όλοι γύρω του έγιναν φιγούρες. Φιγούρες χωρίς πρόσωπο, χωρίς χρώμα, ασπρόμαυρες, μουντές φιγούρες. Ξαφνικά, δεν υπήρχε τίποτα άλλο πέρα από εκείνον. Νομίζω πως είναι το πιο όμορφο αγόρι που έχω δει ποτέ. Ξανθά μαλλιά και λευκό δέρμα σε απόλυτη αντίθεση με τα κατακόκκινα χείλη του. Για μια στιγμή ονειρεύτηκα τα χείλη αυτά να ενώνονται με τα δικά μου. Δεν μπορούσα να ξεχωρίσω το χρώμα των ματιών του από την απόσταση που βρισκόμουν, αλλά το βλέμμα του.. **(παύση)** το βλέμμα του φαινόταν τόσο σίγουρο που ένιωσα ότι χαρίζει και σε εμένα λίγη από την σιγουριά του.

Ακούγεται η φωνή της μητέρας της.

ΕΖΡΑ:

Άντε πάμε, γιατί θα αργήσουμε.

ΜΙΚΑΕΛΑ: (Διαβάζει από το ημερολόγιό της)

Τότε, επανήλθα στην πραγματικότητα. Μία πραγματικότητα που δε μοιάζει καθόλου με τα όνειρά μου. Τέλος πάντων! Ελπίζω να τον ξαναδώ κάποτε. Ευχαριστώ που με άκουσες για ακόμη μια φορά. Καληνύχτα!

Γυρίζει κάμποσες σελίδες και συνεχίζει να διαβάζει.

14/4/1985

Αγαπητό μου ημερολόγιο, σήμερα ήταν τα γενέθλια της Μαριέτ και με κάλεσε στο σπίτι της για να το γιορτάσουμε, όπως κάθε χρόνο.

MARIET:

Να ξέρεις θα έρθει και ο ξάδερφός μου σε λίγο.

ΜΙΚΑ: (Αδιάφορα)

Εντάξει.

ΜΙΚΑΕΛΑ: (Διαβάζει από το ημερολόγιό της)

Παίζαμε το κλασικό επιτραπέζιο που παίζουμε κάθε φορά. Έχω γίνει τόσο καλή που κανείς δεν μπορεί να με νικήσει πλέον. Έτσι όπως παίζαμε, άνοιξε απότομα η πόρτα.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Μπου!

MARIET:

Αχιλλέα!

ΑΧΙΛΛΕΑΣ: Χρόνια σου πολλά! (Τηνπαίρνει αγκαλιά, αλλά κοιτάζει τη Μίκα)

ΜΙΚΑΕΛΑ: (Διαβάζει από το ημερολόγιό της)

Δεν μπορούσα να πιστέψω στα μάτια μου. Αυτό που συνέβαινε ήταν πολύ ωραίο για να είναι αληθινό.

MARIET:

Από δω η κολλητή μου!

Εκείνοι συνεχίζουν να κοιτάζουν ο ένας τον άλλον για λίγα δευτερόλεπτα.

MARIET:

Γνωρίζεστε;

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Αχιλλέας. Χάρηκα. (Της δίνει το χέρι του.)

ΜΙΚΑ:

Μίκααα..Μικαέλα, συγγνώμη. (Του δίνει κι εκείνη το χέρι της.)

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Δεν πειράζει Μίκααα.. (Γελώντας)

ΜΙΚΑΕΛΑ: (Διαβάζει από το ημερολόγιό της)

Ο ξάδερφος της κολλητής μου να είναι το αγόρι με τη μπάλα; Για πρώτη φορά ίσως η τύχη ήταν τόσο πολύ με το μέρος μου.

Κάθεται δίπλα τους και παίζουν όλοι μαζί.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Α, το αγαπημένο μου παιχνίδι!

ΜΑΡΙΕΤ:

Μη χαίρεσαι, γιατί κανείς δεν μπορεί να νικήσει τη Μίκα.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Αυτό θα το δούμε.

ΜΙΚΑΕΛΑ: (Διαβάζει από το ημερολόγιό της)

Παίξαμε έναν γύρο. Για να είμαι ειλικρινής, ήταν δύσκολος αντίπαλος και πριν καν το καταλάβω, με νίκησε.

Ο Αχιλλέας χαμογελάει.

ΜΑΡΙΕΤ: (σοκαρισμένη)

Πώς έγινε αυτό;

Άρχισαν να γελάνε όλοι και να συνεχίζουν να παίζουν.

ΜΙΚΑΕΛΑ: (Διαβάζει από το ημερολόγιό της)

Με έκανε να γελάω συνεχώς. Κι έχουμε και πολλά κοινά ενδιαφέροντα.

ΜΑΡΙΕΤ:

Πάω να βοηθήσω μέσα και έρχομαι.

Η Μαριέτ φεύγει απ' το δωμάτιο.

ΜΙΚΑ:

Έπαιζες πολύ ωραία τις προάλλες.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ: (Με παιχνιδιάρικο ύφος)

Α, μας κατασκόπευες ε;

ΜΙΚΑ:

Εε, όχι. Απλά μ' αρέσει πολύ το ποδόσφαιρο.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Παίζεις κι εσύ; Πας στον Όμιλο;

ΜΙΚΑ:

Όχι, αλλά θέλω να μάθω.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Γιατί δεν πας στον Όμιλο;

ΜΙΚΑ:

Μη ρωτάς, γιατί δεν μπορώ να σου πω.

ΜΙΚΑΕΛΑ: (Διαβάζει από το ημερολόγιό της)

Η αλήθεια είναι ότι οι προπονήσεις ποδοσφαίρου στον τοπικό μας όμιλο γίνονται κάθε Σάββατο. Θέλω πολύ να πάω, αλλά ξέρεις πως τα Σάββατα μου είναι πάντα πιασμένα, λόγω των συναντήσεων με τους άλλους πιστούς.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Τότε γιατί να μη σου μάθω εγώ, αφού σου άρεσε τόσο πολύ ο τρόπος που έπαιζα;

ΜΙΚΑ:

Το εννοείς;

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Ναι.

Κόβει ένα χαρτάκι από ένα τετράδιο που είναι κοντά τους και της γράφει το τηλέφωνό του.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Λοιπόν, αύριο το απόγευμα συνάντηση στη πλατεία. Έκλεισε!

Επιστρέφει η Μαριέτ.

ΜΑΡΙΕΤ:

Σας έλειψα; Ελάτε να κόψουμε τη τούρτα.

Φεύγουν από τη σκηνή.

ΜΙΚΑΕΛΑ: (Διαβάζει από το ημερολόγιό της)

Το βράδυ πέρασε πολύ ευχάριστα και το γεγονός ότι με νίκησε με έκανε να θέλω να τον μάθω καλύτερα. Να θέλω να μάθω τα πάντα γι' αυτόν. Ακόμα και τις πιο μικρές λεπτομέρειες. Ανυπομονώ για αύριο! Θα σου ξαναγράψω.

Βγαίνει στη σκηνικό ο Αχιλλέας με μια μπάλα ποδοσφαίρου στα χέρια.

ΜΙΚΑΕΛΑ: (Διαβάζει από το ημερολόγιό της)

15/4/1985

Αγαπητό μου ημερολόγιο, σήμερα ήταν μια από τις καλύτερες ημέρες της ζωής μου. Ίσως και η καλύτερη μέχρι τώρα. Πριν φύγω από το σπίτι ήμουν πάρα πολύ αγχωμένη. Πρώτη φορά χρειάστηκε να πω ψέματα στη μητέρα μου. Με ρώτησε με ποιον θα βγω και της είπα με τη Μαριέτ. Ευτυχώς δεν υποψιάστηκε κάτι. Η διαδρομή για τη πλατεία μου φάνηκε ατελείωτη. Όμως, όταν τον είδα, όλη η αγωνία εξαφανίστηκε μ' ένα του χαμόγελο. Τον πλησίασα.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Δεν περίμενα να έρθεις.

ΜΙΚΑ:

Γιατί; Αφού το κανονίσαμε.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Πλάκα κάνω. Ήθελα να έρθεις. **(Παύση)** Λοιπόν, έλα, πάμε! **(Της δίνει πάσα)** Δείξε μου τι μπορείς να κάνεις.

ΜΙΚΑ:

Όχι και πολλά.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Ωραία, να κάνουμε πάσες τότε. Φέρε!

Η Μικαέλα του δίνει πάσα. Ο Αχιλλέας της τη δίνει πίσω.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Με λένε Αχιλλέα.

ΜΙΚΑ:

Σοβαρά τώρα;

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Έλα, συνέχισε.

Του δίνει πάσα.

ΜΙΚΑ:

Μικαέλα.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Μάλλον μπερδεύτηκες. Μίκα σε λένε.

Γελάνε. Της δίνει πάσα και συνεχίζουν έτσι.

ΜΙΚΑΕΛΑ: (Διαβάζει από το ημερολόγιό της)

Πέρασε αρκετή ώρα και έμαθα πολλά για κείνον. Αυτό που κάναμε ήταν σαν ένα παιχνίδι. Κάθε φορά που δίνουμε πάσες, λέγαμε κάτι για τον εαυτό μας.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Θέλω να ταξιδέψω στην Ιταλία.

ΜΙΚΑ:

Το ήξερες ότι η Ιταλία φημίζεται για το παγωτό της;

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Τζελάτο;

ΜΙΚΑ:

Μακάρι να μπορούσα να πάω για να δοκιμάσω όλες τις γεύσεις.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Πάμε μαζί;

ΜΙΚΑ:

Τι;

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Όλα είναι πιθανά.

ΜΙΚΑ:

Μ' αρέσει ο τρόπος που σκέφτεσαι.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Τι μουσική ακούς;

ΜΙΚΑ:

Κυρίως ροκ.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Πλάκα κάνεις! Κι εγώ.

ΜΙΚΑ:

Αα! Ποιο είναι το αγαπημένο σου συγκρότημα;

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Με το 3 θα πούμε το αγαπημένο μας συγκρότημα.

ΜΙΚΑ:

1...2...3,Queen.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:
Scorpions.

ΜΙΚΑ:
Δεν ξέρω πολλά άτομα που ακούνε ροκ.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:
Ακούω από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου. **(Παύση)** Έλα να μου πάρεις τη μπάλα!

Ο Αχιλλέας αρχίζει να κάνει κόλπα έτσι ώστε να μη μπορεί να τη πάρει με ευκολία η Μίκα. Μετά από λίγο, τα καταφέρνει.

ΜΙΚΑ:
Τα κατάφερα!

Ασυνείδητα μέσα στην χαρά της τον παίρνει αγκαλιά και εκείνος τη σηκώνει και αρχίζει να τραγουδάει τους στίχους του τραγουδιού love of my life-queen. Τραγουδάνε μαζί μέχρι τον στίχο “and now you leave me”. Γελώντας

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:
Θέλω να ξαναβγούμε!

ΜΙΚΑΕΛΑ: **(Διαβάζει από το ημερολόγιό της)**
Εκείνη την ώρα πάγωσα. Κι αν το μάθει η μαμά μου; Πόσες φορές θα αναγκαστώ να της πω ψέματα;

ΜΙΚΑ:
Κι εγώ θέλω.

ΜΙΚΑΕΛΑ: **(Διαβάζει από το ημερολόγιό της)**
Δεν μπορούσα να αφήσω τα θέλω της μαμάς μου να καταπατήσουν τα δικά μου. Είχα ακούσει να λένε για πεταλούδες που εμφανίζονται στο στομάχι σου κάθε φορά που βλέπεις αυτόν που σου αρέσει, αλλά κανείς δεν μπορεί να καταλάβει πώς είναι, αν δεν το έχει ζήσει. Τέλος πάντων! Θα σου ξαναγράψω σύντομα!

Γυρίζει σελίδα.

12/5/1985
Αγαπητό μου ημερολόγιο,
Σήμερα ήταν μία πολύ κρίσιμη ημέρα. Ήρθε η ώρα να πω στον Αχιλλέα όλη την αλήθεια. Εξάλλου, αξίζει να τη μάθει.

Σούρουπο, φως ηλιοβασιλέματος. Κάθονται χαλαρά δίπλα δίπλα με τα πόδια τους να κρέμονται.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ: Ξέρεις τι σκεφτόμουν; Είμαστε μαζί τόσο καιρό, αλλά δεν έχω δει ποτέ τους δικούς σου.

ΜΙΚΑ: **(Παύση)**

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Μίκα;

ΜΙΚΑ:

Βασικά, ήθελα να σου μιλήσω κι εγώ γι' αυτό. Να, υπάρχουν κάποια πράγματα που δεν ξέρεις, αλλά οφείλω να σου τα πω. **(Παύση)** Όπως σου έχω ήδη πει, η θρησκεία μου δεν είναι ίδια με τη δική σου. Αυτό που δεν ξέρεις είναι πως... δεν μου επιτρέπει να ερωτευτώ άτομο άλλης θρησκείας. Αλλά εγώ, για να σου πω την αλήθεια, δεν συμφωνώ και πολύ. Θα μπορούσα να το συζητήσω με την μητέρα μου, όμως είναι πολύ αυστηρή και πιστή. Θέλει τόσο πολύ να συνεχίσω να πιστεύω, που φοβάμαι να της εκφράσω μια αντίθετη άποψη. Νιώθω πως αν της πω τι θέλω, θα μου θυμώσει.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Τι θέλεις;

ΜΙΚΑ:

Θέλω να είμαι μαζί σου. Και δεν είναι μόνο αυτό. Θυμάσαι που σου είχα πει πως δεν μπορώ να πάω στον όμιλο;

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Θυμάμαι.

ΜΙΚΑ:

Αυτό συμβαίνει επειδή τα Σάββατα μου είναι πάντα κλεισμένα. Κάθε Σάββατο συγκεντρωνόμαστε όλοι οι πιστοί. Έτσι, δεν μπορώ να κάνω το άθλημα που αγαπάω, ούτε να βγω με τους φίλους μου το Σάββατο. Κανονικά ούτε να είμαι μαζί σου μπορώ. Νιώθω πως απλά ακολουθώ την ομάδα και δεν μπορώ να κάνω τίποτα που να θέλω πραγματικά.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ: **(Παύση)**

Αυτό είναι απαίσιο! Στη θέση σου, θα έκανα μια προσπάθεια να συζητήσω με τη μητέρα μου. Για πόσο ακόμα θα μείνεις σιωπηλή;

ΜΙΚΑ:

Υποθέτω μέχρι να γίνω ενήλικη. Ίσως τότε δεν θα φοβάμαι τόσο.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Ναι, αλλά δεν νομίζω να αντέξεις μέχρι τότε. Όταν κρατάμε τα συναισθήματά μας μέσα μας για πολύ καιρό, κάποια στιγμή κάνουμε.. μπουμ.

ΜΙΚΑ:

Μπουμ;

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Μπουμ το λέω εγώ. Ή αλλιώς έκρηξη.

ΜΙΚΑ:

Ααα, κατάλαβα.

ΜΙΚΑΕΛΑ: **(Διαβάζει από το ημερολόγιό της)**

Νόμιζα πως θα μου θύμωνε, αλλά δεν φάνηκε να το πήρε και πολύ στα σοβαρά.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Τέλος πάντων, μην αγχώνεσαι πολύ γι' αυτό. **(παύση)** Σου έχω ένα δώρο.

ΜΙΚΑ:

Δώρο;

ΜΙΚΑΕΛΑ: **(Διαβάζει από το ημερολόγιό της)**

Έβγαλε ένα χρυσό μενταγιόν από τη τσέπη του. Τον αγκάλιασα. Το μενταγιόν είναι τόσο όμορφο που θέλω να το φοράω συνέχεια. Για πάντα! Ο Αχιλλέας με ηρεμεί και με κάνει χαρούμενη με τρόπο μαγικό. Μαντεύει κάθε μου σκέψη, κάθε μου όνειρο! Όπως το γαλάζιο πουλί στο αγαπημένο μου παραμύθι, που πραγματοποιούσε τις ευχές των παιδιών. Μακάρι να υπήρχε στ' αλήθεια ένα γαλάζιο πουλί! Πόσο πιο όμορφος θα ήταν ο κόσμος! Αν με ρωτούσε το γαλάζιο πουλί, θα του ζητούσα να κάνει τους ανθρώπους να μη φοβούνται να εκφράζουν τα συναισθήματά τους. Τα συναισθήματά μας είναι ένα υπέροχο κομμάτι του εαυτού μας. Οι περισσότεροι από μας τα κρατάμε πάντα μέσα μας. Μπορεί να φοβόμαστε την αντίδραση των άλλων. Και τα αγαπά με τόσο πολύ που δεν θέλουμε τίποτα να τα πληγώσει. Αν δε φοβόμαστε, αν τα μοιραζόμαστε με τους ανθρώπους γύρω μας, θα κάναμε τη ζωή μας πιο γλυκιά, γεμάτη αγάπη. Εύχομαι, λοιπόν, αυτή τη στιγμή ένα γαλάζιο πουλί να μας ακούει και να κάνει αυτό το όνειρο πραγματικότητα. Ή καλύτερα να καταφέρουμε να γίνουμε εμείς οι ίδιοι το γαλάζιο πουλί και να πραγματοποιήσουμε κάθε όνειρό μας. Σ' αφήνω τώρα, γιατί είναι αργά.

Γυρίζει σελίδα

Αγαπητό ημερολόγιο,

έγινε αυτό που φοβόμουν. Όσο και να θέλω να ξεσπάσω σε εσένα, δεν μπορώ. Δεν υπάρχουν λόγια, δεν μπορώ να γράψω. Τα χέρια μου νιώθουν άχρηστα. Άχρηστα, επειδή δεν μπορούσα να κάνω μια κίνηση για να δείξω της μαμάς ότι τον αγαπώ. Πάγωσα. Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι, αντί να χαρεί για εμένα, με απείλησε!

Στη σκηνή, η Έζρα, με πλάτη στο κοινό, μιλάει με την Μίκα.

ΜΙΚΑ:

Μαμά, θα βγω με την Μαριέτ. Μην πάρεις τηλέφωνο! Θα γυρίσω γρήγορα.

ΈΖΡΑ:
Πάλι θα πας στην Μαριέτ;

ΜΙΚΑ:
Ναι, έχουμε να διαβάσουμε.. Για αύριο.

ΈΖΡΑ:
Ποιον κοροϊδεύεις Μικαέλα; Αύριο είναι Σάββατο! Για πόσο καιρό θα μου κρύβεις το μυστικό σου;

Την πλησιάζει απειλητικά.

ΜΙΚΑ: **(Παύση. Στεκεται παγωμένη.)**

ΕΖΡΑ:
Δε μιλάς, ε; Πες, τι κρύβεις; Ομολόγησέ το!

ΜΙΚΑ: **(Παύση)**

ΈΖΡΑ: **(Φωνάζει μέσα στο πρόσωπο της Μικαέλας)**
Έχεις γνωρίσει κάποιον. **(Παύση.)** Κάνω λάθος; **(Παύση)** Γιατί δεν μιλάς; Εε; **(Παύση.)**
Γουρλώνει τα μάτια της Μην μου πεις! Μικαέλα! **(Παύση)** Είναι άλλης θρησκείας;
Μην μου πεις! Όχι! **(Παύση)** Ισχύει; **(Παύση)** ΠΕΣ μου!

ΜΙΚΑ:
Κι αν είναι; ΤΙ πειράζει; Τι είναι τόσο κακό, πια; Άνθρωπος δεν είναι κι αυτός; Γιατί μόνο εσύ μπορείς να είσαι ευχαριστημένη; Γιατί, μαμά; **(Παύση.)**

Έζρα και Μίκα κοιτάνε η μια την άλλη.

ΜΙΚΑ: **(Φωνάζει όλο και πιο δυνατά, θυμωμένα.)**
Γιατί νοιάζεσαι μόνο για τον εαυτό σου; Γιατί δεν μπορώ ποτέ να νιώσω ότι πραγματικά αξίζω; Δεν είμαι η μικρή μαριονέτα σου! Με βλέπεις σαν κούκλα. Σαν μια κούκλα που είναι φτιαγμένη μόνο για σένα! Είμαι η κόρη σου, μαμά! Υποτίθεται ότι πρέπει να με στηρίζεις!

ΈΖΡΑ:
Τολμάς και σηκώνεις την φωνή σου στην ίδια σου την μητέρα; Που κάνει τα πάντα για εσένα; **(Παύση.)** Κι όχι μόνο αυτό. Πήγες και βρήκες έναν ...που δεν πιστεύει στην ίδια θρησκεία με μας; Και τόσον καιρό μου το έκρυβες; **(παύση)** Άκου εδώ, Μικαέλα, αν δεν τον αφήσεις, θα σε αφήσω εγώ. Ναι, ναι, θα σε αφήσω! Θα σε δώξω από το σπίτι. Είσαι η ντροπή της οικογένειας. **(Παύση)** Και τι θα γινόταν αν το μάθαιναν όλοι; **(Παύση)** Τι θα γινόταν; **(Παύση)** Πες μου! Όχι, πες μου!

Η Μίκα έτοιμη να κλάψει.

Εγώ το εννοώ! Θα σε διώξω. Δεν μπορώ να σε αποκαλώ «κόρη μου», με τέτοια γελοία πράγματα που κάνεις! (Φεύγει από το δωμάτιο.)

Η Μίκα σαν μαριονέτα με «πεσμένη» στάση, πεσμένους ώμους, πρόσωπο στραμμένο προς τα κάτω. Κάνει μισοσχηματισμένες κινήσεις, χωρίς ενέργεια.

ΜΙΚΑΕΛΑ: (Διαβάζει από το ημερολόγιό της)

Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό. Ένωσα το φως να πέφτει όλο πάνω μου, λες και έπαιζα σε ταινία, λες και όλο το φως των αστεριών έπεφτε πάνω μου. Δεν μπορούσα να σκουπίσω τα δάκρυά μου. Ήταν σαν η μαμά να είχε βάλει κόλλα πάνω τους και έμεναν παγωμένα. Το ήξερα πως εκείνη την στιγμή όλα μου τα «θέλω» δεν ήταν τίποτα άλλο παρά ένα όνειρο. Είμαι νέα, φυσικά. Αλλά κι εγώ αξίζω. Να ονειρευτώ, να ερωτευτώ, να ζήσω. Και τώρα, ημερολόγιό μου, πώς θα του το πω; Πώς θα το πάρει;

Γυρίζει σελίδα

Αγαπητό μου ημερολόγιο,
αυτή τη στιγμή είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου και σου γράφω, πράγμα που κάνω κάθε βράδυ από τότε που γνώρισα τον Αχιλλέα. Μετά από το σημερινό δεν ξέρω αν θα ξαναβρώ ποτέ το κουράγιο να σου γράψω. Συγγνώμη!
Μέσα μου νιώθω κενή. Νιώθω σαν κάποιος να έχει ξεριζώσει ένα κομμάτι μου. Γιατί αυτό ήταν ο Αχιλλέας. Ήταν, είναι και θα είναι κομμάτι μου, ένα μεγάλο κομμάτι της καρδιάς μου. Μπορεί να μπόρεσαν να τον αποκλείσουν απ' την ζωή μου, αλλά ποτέ δεν θα αφήσω κανέναν να τον κλέψει από την καρδιά μου. Σήμερα το πρωί πήγα κάτω από το σπίτι του. Εκείνος κατέβηκε. Τρόμαξε λίγο, προσπάθησε να το κρύψει, αλλά το είδα στο βλέμμα του.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Μίκα;

ΜΙΚΑ:

Συγγνώμη που ήρθα έτσι ξαφνικά, χωρίς να πω τίποτα.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Τι συμβαίνει; Είσαι καλά;

ΜΙΚΑ:

Πρέπει να σου μιλήσω.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Θέλεις να πάμε μια βόλτα;

ΜΙΚΑ: Ναι.

Αρχίζουν να περπατάνε.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Λοιπόν; Πες μου τι έχει γίνει;

ΜΙΚΑ:

Η μητέρα μου έμαθε για μάς. **(παύση)** Αχιλλέα, μου είπε ότι δεν πρέπει να σε ξαναδώ. Μου ζήτησε να έρθω εδώ απόψε και να σταματήσω ό,τι έχουμε. Με πιέζει. Με πιέζουν τα πάντα. Δεν αντέχω! Νιώθω να πνίγομαι! Δεν φταις εσύ. Μαζί σου τα πάντα είναι υπέροχα. Κάθε λεπτό μαζί σου είναι υπέροχο. Πρώτη φορά νιώθω τόσο ευτυχισμένη στην ζωή μου...**(κλαίει)**

Την διακόπτει.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Μην το κάνεις αυτό...

ΜΙΚΑ:

Δεν μπορώ.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Πώς; Πώς μπορείς να αφήσεις κάποιον άλλο να διαλύσει αυτό που έχουμε Μίκα; Πώς μπορείς να το κάνεις αυτό; Πού είναι η Μίκα που έχω γνωρίσει; Η Μίκα που ακούει την καρδιά της; Γιατί δεν ακούς την καρδιά σου τώρα Μίκα; **(Παύση)** Εε; Γιατί;

ΜΙΚΑ:

Σε αγαπάω!

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Τότε γιατί φεύγεις;

ΜΙΚΑ:

Γιατί έτσι πρέπει.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ: Τίποτα δεν πρέπει, Μίκα. Δεν είσαι έτσι εσύ. Δεν αφήνεις «τα πρέπει» να σε νικήσουν.

ΜΙΚΑ:

Μάλλον δεν είμαι τόσο δυνατή όσο νομίζεις.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Είσαι! Το ξέρω ότι είσαι. Απλώς εσύ δεν το έχεις δει ακόμα.

ΜΙΚΑ:

Δεν είμαι Αχιλλέα. Αν ήμουν, δεν θα άφηνα καμία θρησκεία, δεν άφηνα τίποτε και κανέναν να μπει ανάμεσα μας. Αλλά τώρα αυτό κάνω.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Μια μέρα θα ανακαλύψεις τη δύναμη που κρύβεις μέσα σου.

ΜΙΚΑ:

Αχιλλέα, συγγνώμη!

ΑΧΙΛΛΕΑΣ:

Κι εγώ σε αγαπάω, Μίκα!

Την κοιτάζει και της χαμογελάει, αλλά αυτή την φορά το χαμόγελο του φαίνεται πικρό. Αρχίζει να απομακρύνεται.

ΜΙΚΑ: (χαμηλόφωνα)

Πού πας;

ΜΙΚΑΕΛΑ: (Διαβάζει από το ημερολόγιό της)

Δεν μπορώ να φανταστώ τη ζωή μου χωρίς αυτόν. Δεν μπορώ να με φανταστώ να χαμογελάω, αν δεν με κάνει εκείνος χαρούμενη. Δεν μπορώ να σκέφτομαι ότι ήμουν εγώ αυτή που τον πλήγωσε. Μα πώς είναι δυνατόν να πληγώνεις εκείνον που αγαπάς περισσότερο; Και η αγάπη; Γιατί πρέπει από εκεί που σου δίνει φτερά, ξαφνικά να σε ρίχνει κάτω χωρίς προειδοποίηση; Χωρίς να έχει ακουστεί 10 λεπτά νωρίτερα η φωνή του πιλότου από τα ηχεία ότι το αεροπλάνο θα προσγειωθεί; Αλλά ίσως έτσι είναι. Κάνεις ποτέ δεν σε προειδοποιεί τι θα γίνει, τότε θα γίνει. Τον αγαπάω τόσο πολύ! Το μόνο που θα ήθελα αυτή τη στιγμή είναι να τρέξω, να τον αγκαλιάσω και να του πω ότι θέλω να είμαι μαζί του. Ότι δεν με νοιάζει κανένας κανόνας, κανένα «πρέπει» και καμία θρησκεία. Το μόνο που θέλω είναι να είμαι μαζί του, ό,τι κι αν σημαίνει αυτό. Δεν θα τον ξεχάσω ποτέ, δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτό το αστείο, όμορφο και έξυπνο αγόρι που ερωτεύτηκα στα 15 μου και με έκανε τον πιο ευτυχισμένο άνθρωπο του κόσμου. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την πρώτη μου αγάπη. Συγγνώμη αν δεν σου ξαναγράψω. Ευχαριστώ που με άκουσες μέχρι σήμερα. Καληνύχτα.

Η τωρινή Μικαέλα κλείνει το ημερολόγιο με δάκρυα και μετά από λίγο κοιτάει ένα χαρτάκι : το χαρτάκι με το τηλέφωνο του Αχιλλέα. Ύστερα, σηκώνεται και κατευθύνεται στο τηλέφωνο απέναντι από το κρεβάτι της, παίρνει μια βαθιά ανάσα και τηλεφωνεί.

ΜΙΚΑΕΛΑ:

Αχιλλέα;

ΤΕΛΟΣ